118

Cartea de pe noptieră

Adolfo Bioy Casares

DINTR-O LUME ÎN ALTA

HUMANITAS

Orice călătorie implica riscuri şi griji de tot felul, darămite una pe o altă planetă. Un gazetar din Buenos Aires şi femeia pe care o iubeşte se îmbarcă pe o navă cosmică. Ea de voie, el de nevoie pornesc spre descoperirea unor noi forme de viaţă şi nu se ştie dacă surpriza cea mare este că lumea peste care dau e prea diferită de a lor sau, dimpotrivă, că sunt cam multe asemănări cu cea de-acasă. Oare nu se întâmplă întotdeauna aşa, când plecăm departe?

Sfatul criticului. Nu vă lăsaţi păcăliţi de recuzita SF. Cartea are limpezimi de parabolă. Despre ce, rămâne să aflaţi.

Exista cărţi de care rămâi cumva îndrăgostit: crezi că le-ai uitat şi totuşi le duci atât de tare dorul…

Sau cărţi cărora le-ai presimţit miracolul, fără să le fi cunoscut vreodată.

Cărţi gata să te iubească, adunate pentru tine în colecţia CARTEA DE PE NOPTIERĂ.

ADOLFO BIOY CASARES
DINTR-O LUME ÎN ALTA

Se spune despre argentinieni că sunt nişte italieni care vorbesc spaniola şi vor să treacă drept englezi. Argentina este, fără îndoială, cea mai „europeană” dintre ţările latino-americane, iar când, la mijlocul secolului XX, lumea descoperă literatura argentiniană, descoperă de fapt o prelungire şi o dezvoltare surprinzătoare a culturii europene. Revelaţia literaturii argentiniene e legată şi de opera lui ADOLFO BIOY CASARES. Născut la Buenos Aires în 1914, scrie prima nuvelă la 11 ani, începe să studieze dreptul şi filosofia, dar întâlnirea cu Jorge Luis Borges îi schimbă destinul: se dedică în întregime literaturii (cu Borges avea să colaboreze, începând prin a compune un… anunţ publicitar pentru iaurtul produs de firma tatălui său

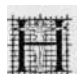
şi continuând cu o serie de povestiri poliţiste). Tot ce scrie Bioy Casares ţine, de fapt, de romanul de aventuri care nu suportă niciun adaos stilistic inutil. Cel care spusese „vreau să aştept sfârşitul lumii aşezat pe un fotoliu într-o sală de cinematograf se stinge din viaţă în 1999, la Buenos Aires, ca un patriarh al literaturii fantastice.

Cărţi: Plan de evadare (1945), Visând la eroi (1954), Aventura unui fotograf în La Plata (1985), Jurnal din războiul porcului (1969) etc. În colecţia „Cartea de pe noptieră” au mai apărut Invenţia lui Morel, O păpuşă rusească şi Dormind la soare. Dintr-o lume în alta e ultima carte scrisă de Bioy Casares.

TUDORA ŞANDRU MEHEDINŢI a tradus numeroase cărţi din limba spaniolă, din autori precum Adolfo Bioy Casares, Gabriel García Márquez/Julio Cortázar ş.a. Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru traducere în 1998 (Julio Cortázar, *Şotron*) şi în 2003 (Vintilă Horia, *Sfârşitul exilului* – traducere din spaniolă, în colaborare).

ADOLFO BIOY CASARES
DINTR-O LUME ÎN ALTA

Traducere din spaniolă de TUDORA ŞANDRU MEHEDINŢI

HUMANITAS
BUCUREŞTI
Colecţie îngrijită de IOANA PÂRVULESCU
Coperta colecţiei
IOANA DRAGOMIRESCU MARDARE
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BIOY CASARES, ADOLFO
Dintr-o lume în alta / Adolfo Bioy Casares; trad. din spaniolă de Tudora Şandru Mehedinţi.

— Bucureşti: Humanitas, 2007
ISBN 978 – 973 – 50 – 1668 – 5
I. Şandru-Mehedinţi, Tudora (trad.)
821.134.2 (82) – 31 = 135.1
ADOLFO BIOY CASARES
DE UN MUNDO A OTRO
Heirs of Adolfo Bioy Casares, 1998
HUMANITAS, 2007, pentru prezenta versiune românească
EDITURA HUMANITAS
www.humanitas.ro

În memoria lui H.G. Wells

I

După ce au luat masa de prânz într-un restaurant de pe strada Guido, s-a dus să-şi facă siesta împreună cu iubita lui, Margarita, la ea acasă. După-amiaza aceea, deşi asemănătoare cu multe altele în care Margarita dormise în braţele lui, a fost totuşi excepţională: ca niciodată până atunci, Javier Almagro a avut certitudinea că Margarita i se dăruia total. Nu degeaba însă se zice că pe lumea asta totul are un soroc. La patru şi jumătate fix, s-au sculat, s-au îmbrăcat şi fiecare a plecat să-şi vadă de treburi: ea, să se prezinte la ultimul examen de astronaut; Almagro, la redacţia ziarului unde lucra.

Convins că Margarita luase examenul, Almagro a aşteptat câteva ore înainte de a o felicita. Cam pe la unsprezece noaptea, încercă s-o caute la telefon. În timp ce formula în gând o scuză pentru întârziere, auzea obişnuitul sunet stăruitor al aparatului... A fost nevoit să renunţe, ajungând la o concluzie neplăcută: Margarita plecase. Unde? Cu cine? Oricât îşi tot repeta: „Margarita mă iubeşte”, „Margarita nu mă înşală”, „Margarita mi-e credincioasă”, îl cuprinse deznădejdea. Se apucă să umble

înnebunit de colo-colo, îşi duse mâinile la cap trăgându-se de puţinul păr pe care-l mai avea. Înţelese că nu mai putea îndura starea aceea şi că un leac de moment ar fi să intre într-un cinematograf. Văzu în ziar că la Astral filmele rulau şi după miezul nopţii. Îi trecu prin minte: „Văzând un film după altul, până şi drumul cel de pe urmă mi-ar fi suportabil”. Se duse, prin urmare, la Astral.

În vreme ce privea pe fereastra taxiului în care urcase, se întâmplă ceva straniu. Văzând comportamentul firesc al oamenilor pe stradă, îşi zise că el era singurul într-o ureche şi izbuti să reacţioneze. Cu un mic efort, îşi adună gândurile: faptul că Margarita nu era acasă nu însemna că ar fi cu alt bărbat. Cuvintele „alt bărbat” îl făcură să simtă iar o strângere de inimă.

În hol la Astral a trebuit să aştepte puţin, până să se termine filmul dinainte.

Deodată îşi dădu seama cu uşurare că plasatorii deschideau uşile şi imediat începu să se reverse o mulţime de oameni orbiţi de lumina din hol, comentând cu siguranţă filmul. Brusc, scena prinse viaţă. Surprins, încremenit, văzu cu disperare ceea ce-şi tot închipuise: la doi paşi de el, trecu Margarita, discutând plină de însufleţire cu un necunoscut.

II

Au luat micul dejun la cafeneaua La Rambla, ca în fiecare zi. Pe un ton ce se voia nepăsător, Javier comentă:

— Ieri după-amiază, când ne-am terminat siesta, am crezut că aveai un examen (în clipa aceea, fără să-şi dea seama, ridică vocea), nu că urma să te întâlneşti cu un bărbat.

Zâmbitoare, nicidecum tulburată, Margarita îi luă mâinile şi-i zise:

— Dacă ce te frământă e să nu te fi înşelat, nu-ţi mai face sânge rău. N-am simţit niciodată dorinţa să-ţi pun coame. Dacă mi se năzare vreodată aşa ceva, o să te

anunţ.

Ultima frază l-a cam supărat pe Javier, dar înţelese că trebuia s-o lase baltă. Totuşi, nu s-a putut abţine să nu întrebe:

— Cine-i tipul cu care erai?

— Un coleg de facultate. Nu-ţi face probleme. Nu-mi place.

Cuprins parcă de o stare de graţie, Javier se lansă într-un discurs de care ea se plictisise, de bună seamă, să-l tot audă: în esenţă, voia s-o încredinţeze că, dacă şi ea îl iubea la fel de mult ca el, aveau să fie fericiţi.

— Suntem fericiţi, îl asigură Margarita şi, privindu-l înduioşată, lămuri: Eu cred c-am avut mare noroc să te întâlnesc, dar uneori aş vrea să fi apărut în viaţa mea puţin mai târziu. Sunt foarte tânără, nu trăim decât o dată şi n-aş vrea să mor fără să fi trăit din plin; însă nu lua în seamă tot ce-ţi spun. Nu m-aş consola în veci dacă te-aş pierde.

III

Chiar în după-amiaza aceea Javier reuşi să intre la directorul ziarului. Personajul e destul de ridicol: are un pântece proeminent şi, cu braţele lui scurte şi picioarele lungi, pare o broască; e slab, atrofiat parcă, tot timpul se agită contorsionându-se energic, încercând pesemne să se relaxeze. Javier crede că directorul se foloseşte de orice pretext ca să se enerveze; însă nimic nu-l irită mai tare ca o audienţă cerută de un angajat al ziarului. Când Javier i-a spus că aflase că guvernul sprijinea un proiect de lansare a unei nave într-un zbor interplanetar, tipul exclamă, spumegând de furie:

— Ţara asta n-are leac! Când sunt atâtea de făcut, prăpădeşte milioane pe asemenea drăcovenii!

Javier a fost nevoit să facă un efort pentru a nu renunţa la propunerea lui. Îi spuse:

— După modesta mea părere, prestigiul ziarului ar spori dacă unul dintre reporteri ar lua parte la zbor şi ar

trimite note în exclusivitate…

— Puţin îmi pasă de modesta dumitale părere, replică directorul. N-o să permit pentru nimic în lume ca ziarul meu să fie complice într-un proiect atât de absurd.

IV

A trecut o săptămână fără să survină vreo schimbare. Margarita credea orbeşte că avea să fie aleasă pentru a conduce nava interplanetară. Speranţele lui Javier de a o însoţi se spulberaseră cu desăvârşire.

Într-o după-amiază, ajunse la ziar după ora obişnuită. Prietenul lui, cronicarul de film, i-a spus:

— Te aşteaptă bătrânul. Nu ştiu dacă să te felicit ori să te compătimesc. Ştie deja că ai întârziat.

Când Javier intră în reduta directorului, acesta îşi ridică braţele şi-i zise:

— Eram nerăbdător să te văd, fiindcă zilele astea m-am tot gândit la un subiect care te interesează. Ţara noastră a hotărât să lanseze o mică navă spaţială, ceva cu totul şi cu totul nou… Am vorbit cu autorităţile despre acest proiect şi-am obţinut permisiunea ca un reporter de la ziar să participe la zbor. Gândeşte-te bine: îţi dau ocazia să fii protagonistul unei expediţii istorice. Pe scurt, amice, pregăteşte-te de plecare în orice moment. Ştiu prea bine că zilele de aşteptare vor fi grele pentru dumneata. Izgoneşte, ca un adevărat bărbat, inevitabila fantasmă a fricii. Mi s-au dat asigurări că vei zbura în cele mai sigure condiţii. Nava o să fie pilotată de unul dintre cei douăzeci de tineri astronauţi care alcătuiesc respectabila echipă pregătită de patria noastră spre a duce la bun sfârşit această faptă măreaţă.

Javier îl privi cu ură. Ca să nu ia lucrurile în tragic, obişnuia să facă tot soiul de comparaţii cu animale. Cu braţele-i scurte şi picioarele lungi, directorul i se părea acum un cangur. Era gata să plece, când acesta îi spuse:

— Înţelegi, sper, că nu pot îngădui ca un reporter de

la alt ziar să participe la această expediţie istorică.

V

Mama lui murise în 1994; de atunci, tatăl său trăia tot în vechea lor casă de pe strada Hortiguera, la numărul cinci sute (într-o clădire unde fusese odinioară o tipografie renumită), la câţiva paşi de Parcul Chacabuco. Ducându-se să-şi ia rămas-bun, l-a găsit în birou, jucându-se cu un creion. Arăta bine, pe chip avea o culoare sănătoasă; capul lui, mare, părea chel pentru că era tuns zero. Nu folosea ochelari. Într-o colivie era un papagal de un verde intens.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, tată. Plec într-o călătorie.

— Unde? întrebă tatăl.

— Unde? repetă papagalul.

— Ia să vedem dacă mă poţi ajuta, spuse tatăl. Se referă la câmp: treisprezece litere.

— Agrozootehnic, răspunse Javier.

— Mulţumesc, sunt mândru de tine, băiatule. Încă o întrebare: anomalie sexuală. N-au existat niciodată şi totuşi sunt de când lumea. Unsprezece litere. Se termină cu „t”.

— Hermafrodit.

— Ce mai băiat am!

— Am, spuse papagalul.

— Nu te bucura prea mult, tată. Plec în călătorie. Dacă o să-mi duci dorul cum ţi-l duc eu când nu te văd…

— Ce-ai să faci la Montevideo? înainte de plecare poţi să-mi mai dai o mână de ajutor. Deosebit. Începe cu „e”. Opt litere.

— Nu ştiu ce poate fi, tată, dar o să plec, că eşti tare ocupat…

— Când încep nişte cuvinte încrucişate, nu le las pe jumătate nedezlegate… mă rog, când sunt în stare. Cred că trebuie să fie „eterogen”.

— Gen, făcu papagalul.

Javier oftă şi zise:

— Bine, tată, eu plec. Trebuie să-mi las totul în ordine, căci absenţa poate fi lungă…

Tatăl se ridică, îl îmbrăţişă şi-l întrebă cu voce tremurătoare:

— Pleci departe? Stai mult? Gândeşte-te că fără vizitele tale nu ştiu ce-o să se întâmple cu mine!

— Ce putem face? Să nu crezi că plec liniştit. Trebuie să facem faţă… Şi, oricum, ai cuvintele încrucişate şi papagalul.

— Nu fi atât de aspru cu mine.

— Nu vreau să fiu. Am venit să-mi iau rămas-bun. Am să mă străduiesc să-ţi dau veşti despre mine.

— Mine, repetă papagalul.

– Ştiu bine că, îndată ce pleci, zise tatăl, o să-mi pară rău că nu te-am întrebat nimic despre călătorie…

— Promit să te ţin la curent, spuse Javier, îmbrăţişându-l.

Când ieşi în stradă răsuflă adânc. Vizita la tatăl lui îl întristase. Se ştie doar prea bine: viaţa nu iartă şi, atunci când soseşte, bătrâneţea ne izolează, ne astupă urechile, ne răpeşte lumina ochilor; din pricina asta, o vreme, ne copleşeşte tristeţea, iar în cele din urmă ajungem să nu ne mai pese de nimic, ceea ce-i mult mai rău. Da, pentru o clipă simţise că era imposibil să comunice cu tatăl lui, dar din fericire, în clipa despărţirii sau puţin înainte, lăsase să i se vadă pe chip nu doar tristeţea, ci şi afecţiunea.

După ce a mers câteva străzi, dădu de un telefon public; însă n-a putut vorbi cu Margarita, fiindcă aparatul era stricat.

Intră în Parcul Chacabuco şi, mai în glumă, mai în serios, regretă că nu era noapte, căci atunci ar fi fost mai probabil să fie ţinta unui atac. Da, un atac în toată regula, cu maltratarea corespunzătoare, i-ar îngădui să uite un răstimp de expediţia nenorocită care mâine avea să-l

îndepărteze – pentru totdeauna? – de Margarita.

Când s-a lăsat noaptea, frânt de oboseală, a ajuns la Piaza Irlanda. Comentă în sinea lui cât de frumoase erau pieţele din Buenos Aires, precum şi împrejurarea ciudată, dar lipsită de interes, că cele două fiinţe pe care dorea să le îmbrăţişeze înainte de plecare locuiau în apropierea unor pieţe: tatăl lui şi Castro, prietenul din copilărie. Şi-a zis: mă tot gândesc la prostiile astea ca să uit ce mă aşteaptă. O coti pe strada Neuquén şi, după câţiva paşi, ajunse la casa prietenului său. Era micuţă, cu acoperişul roşu şi ascuţit, ca al unei clopotniţe, iar în faţă avea o grădină anemică, neîngrijită. Castro îl primi afectuos. Javier, care nu avea secrete faţă de el, îi vorbi imediat de expediţie şi îi explică situaţia cu Margarita. Prietenul îi spuse:

— Poate că eu sunt un tip straniu, dar mă împotrivesc sistematic ca alţii să mă oblige să fac ceva ce nu vreau. De ce ai acceptat să pleci în călătoria asta îngrozitoare? Numai şi numai ca să nu te desparţi de Margarita, dar, cum ea nu mai vine, din ce raţiune inexplicabilă îţi rişti viaţa? Ţi-o spun cu mâna pe inimă: cel mai probabil e să nu ajungi nicăieri şi să te pierzi în spaţiu. Dar, dacă ajungi în altă lume, ceea ce mi se pare incert, te-ai gândit la ce-ai să găseşti acolo? Nişte făpturi extrem de ciudate, probabil, care vă vor ataca şi omorî.

Javier se ferise cu mare grijă să-i spună că din echipaj făceau parte doar el şi un astronaut însărcinat cu pilotarea navei.

VI

După discursul menit să-l convingă pe Javier să renunţe la călătorie, Castro îi relată cu lux de amănunte situaţia în care se afla: o femeie, pe care n-o iubea, părea că se pregăteşte să-l părăsească, ceea ce-l înfuria, deşi mai exista o altă femeie, e drept nu la fel de atrăgătoare, gata să se combine cu el. Castro se însufleţea vizibil vorbind de

toată încurcătura aceea şi lăsa să se vadă limpede că uitase cu desăvârşire de faptul că prietenul lui era pe punctul de a-şi risca viaţa într-o expediţie pe care el însuşi o calificase drept sinucigaşă.

Întrucât Castro nu l-a invitat să rămână la cină, Javier se întrebă unde să se ducă. Fără să stea prea mult pe gânduri se îndreptă spre centru. Era ostenit, şi asta îl bucura. Poate că, abrutizat de oboseală, n-o să-şi mai facă griji. Încercă în zadar s-o sune pe Margarita de la un telefon public. Îşi zise: „Mai bine s-o pierd, căci nu m-ar mira ca în absenţa mea să mă părăsească pentru altul”. Ajunse fără strop de vlagă la întretăierea străzilor Corrientes cu Carlos Pellegrini. O apucă spre teatrul Porteño, unde la miezul nopţii rula filmul intitulat *Locuitorul din Buenos Airesul anilor treizeci şi cele treizeci de chipuri frumoase care-l însoţesc*.

Îşi alese un fotoliu în ultimul rând, să poată pleca nestingherit dacă filmul era plicticos. Nu era. Printre dansatoarele care şi cântau, „chipurile frumoase” din titlu, zări una de care, odinioară, ajunsese să se îndrăgostească. Însă ce l-a emoţionat cu adevărat a fost s-o vadă şi s-o audă pe Sofia Bozán, care în film cânta cu pasiune şi naturaleţe *Floare din noroi*, *Pierde-vară*, *Noaptea mea tristă*, *Ivette*, *Argentinianul din Entre Ríos*, *Hotel Victoria*. Plecă de la Porteño şi, ameţit de oboseală, o luă spre Costanera Sur. În apropierea fântânii Lolei Montera, rămase o clipă locului, privind zorii în apele roşiatice ale fluviului Río de la Plata.

VII

Cam pe la opt dimineaţa, de parcă n-ar mai fi simţit oboseala, se îndreptă spre bulevardul Leandro Alem, de unde luă un taxi ce-l duse acasă. Înainte de a intra, trecu strada şi, din modestul supermarket din cartier, cumpără şase cutii de biscuiţi nu mai ştiu ce marcă.

Odată ajuns acasă, dădu jos o valiză de pe dulap, o

deschise pe podea şi începu să pună în ea mai întâi două costume, unul de iarnă şi altul de vară, un poncho de vigonie, trei pijamale, trei cămăşi şi trei perechi din celelalte articole de îmbrăcăminte pentru bărbaţi.

Era atât de ostenit încât îi trecu prin minte să tragă un pui de somn înainte de a pleca la aeroport. Prudent, îşi scoase gândul din cap; la baie şi-a dat cu apă rece pe faţă, şi-a luat valiza şi, clătinându-se, a coborât în stradă şi s-a urcat în primul taxi care a oprit. I-a spus şoferului:

— La Ezeiza.

VIII

Taximetristul se întoarse către el şi-i zise:

— Să nu-mi spuneţi că mergeţi să-i conduceţi pe nebunii ăia doi…

— Care nebuni?

— Ăia care zboară să vadă planete…

— Eu sunt unul dintre ei.

— Am auzit bine ce-aţi spus? Dumneavoastră zburaţi în spaţiu? Nu muriţi de frică, zău aşa? Când o să-i povestesc soţiei că v-aţi urcat în taxiul meu… Pun pariu pe orice că n-o să mă creadă.

Aproape de aeroport, un poliţist a încercat să-i oprească. Şoferul protestă:

— Cum să nu-l lăsaţi să treacă pe domnul? E unul dintre cei care zboară dincolo de stratosferă.

Când Almagro dădu să plătească, taximetristul îi spuse:

— Mă consider răsplătit cu prisosinţă că v-am adus pe dumneavoastră.

— Şi o să-i spuneţi patroanei că n-aţi vrut să-mi luaţi banii?

— Nu, nu-s chiar atât de prost. Nu mi-ar ierta-o niciodată.

Croindu-şi drum prin mulţime, ajunse la aeronavă. Acolo îl aştepta Margarita. Nedumerit şi fericit, îi zise:

— N-ai să-mi spui că te-au ales pe tine…

— Bineînţeles. Ţi-am spus doar. Eram sigură.

— Pentru că ţi-ai luat strălucit examenul?

— Pentru asta şi pentru un motiv de care să nu pomeneşti nimănui. Fiecare dintre cei douăzeci de astronauţi antrenaţi pentru acest zbor s-a scuzat, invocând tot soiul de pretexte. Adevărul e că erau speriaţi. Iar tu, fără să te oblige nimeni, te-ai prezentat… Sunt mândră de Javier al meu şi, cu toate că ar trebui să te cert, o să-ţi dau o sărutare.

Când i-o dădu, publicul aplaudă cu frenezie. O fanfară începu să cânte *Marşul lui San Lorenzo*, apoi imnul naţional. Almagro îşi simţi ochii în lacrimi.

Prima imagine care i-a apărut în minte când a văzut, din uşa îngustă, interiorul navei, a fost casa unui prieten, colecţionar pasionat de trenuri în miniatură: podeaua de la parter era brăzdată în toate direcţiile de o reţea de şine pentru trenurile lui de jucărie. Remarcă imediat o diferenţă: cele de aici erau mai late. La capătul reţelei ce ajungea la uşa îngustă se aflau două perechi de ghete albe.

Margarita îi explică:

— Cele mici sunt pentru mine. Cu ghetele astea o să ne putem mişca prin aeronavă fără să plutim ca nişte baloane atunci când ieşim din zona de gravitaţie. Mi s-a spus că sistemul seamănă cu cel al roţilor vechiului tren ce străbătea Anzii, ajungând de la Mendoza în Chile. Dacă ai vrea să ridici ghetele astea de jos n-ai reuşi, dar ai să vezi că alunecă grozav pe şine; mergi cu ele ca pe schiuri.

La început e greu, dar apoi poţi înainta destul de lesne, deşi e bine să nu te grăbeşti.

La început, Javier a crezut că aeronava era chibzuit înzestrată: avea o cameră fără ferestre, dar cu un oberliht. A văzut acolo o masă, un scaun, un fotoliu, un pat, un dulap, un aparat de radio care se dovedi a fi receptor şi transmiţător şi, într-un colţ, un fel de paravan fix care

ascundea o toaletă cu tot ce e necesar. Apoi însă, şi-a mai schimbat părerea. Nu ştia de ce pereţii, zugrăviţi în negru, dădeau încăperii un aspect de închisoare. Regreta şi mai tare că un perete, prevăzut cu o uşiţă ce se închidea automat, separa pasagerul de pilot, adică pe el de Margarita. Într-o călătorie lungă, ca aceea pe care aveau s-o facă, asta era ceva nu numai ingrat, ci şi primejdios. Pe peretele opus celui cu oberlihtul se vedea, la un metru şi mai bine de la podea, un dreptunghi alb.

Înainte de plecare, un hamal din Ezeiza le puse în spinare, lui şi Margaritei, câte o paraşută. Acelaşi individ le arătă ceremonios uşile pe unde aveau să se arunce în spaţiu în caz de accident: cea a Margaritei se afla în cabina de comandă, cea a lui Javier, în cameră. Amplasarea acestor uşi l-a îngrijorat. „Dacă vine momentul să ne aruncăm... s-o facem împreună; dar mai bine să nu ne gândim la lucruri îngrozitoare”.

X

După primele paisprezece ore de zbor, Almagro trebuie să fi adormit, fiindcă îl trezi chemarea Margaritei. Imediat, cu mişcări exagerate, se lansă încet şi anevoie în întâmpinarea ei. Margarita îi spuse:

— Te-am chemat ca să mă schimbi când mă biruie somnul. Să pilotezi aparatul ăsta e mai uşor decât să conduci un automobil.

— Eu n-aş fi chiar atât de sigur, se apără Javier. În uşurinţa asta aparentă nu s-o ascunde vreun pericol? Ţi-o spun cu mâna pe inimă: nu mi se pare prudent să conduc eu.

Margarita izbucni în râs de parcă el ar fi spus ceva grozav de nostim. Apoi îi explică:

— Mi-e somn şi cu somnul nu-i de glumit. Va trebui să conduci. Înaintăm cu toată viteza printr-un spaţiu mai puţin cunoscut decât presupun astronomii. Să ne lăsăm în voia pilotului automat mi se pare primejdios.

Javier n-a prea fost convins că Margarita vorbea serios, până când ea se ridică şi-i ceru să se aşeze în locul ei.

— Să nu-ţi fie frică. Am somnul uşor. În caz de pericol, trezeşte-mă.

După mai multe ore, care lui i se părură nesfârşite, Margarita se trezi. Spuse:

— Ce bine e să dormi! Ţi-a fost teamă să pilotezi?

— Mi-a plăcut. Prietenii n-or să mă creadă dacă le povestesc că am pilotat aparatul ăsta cu o viteză de trei ori mai mare decât cea a luminii.

— Atenţie! Te înşeli, îl corectă Margarita. Accentuând fiecare cuvânt, îl lămuri: De trei ori mai mare decât viteza sunetului.

— Tot un drac... O viteză înspăimântătoare. Mie mi-a făcut poftă de mâncare.

XI

— Să mâncăm, dacă vrei, propuse Margarita.

Prânzul a presupus manevre complicate, mai ales pentru Javier. Vesela, tacâmurile, mâncarea, absolut toate, îi scăpau din mână şi pluteau prin aer, în vreme ce Margarita, mai dibace, mânca în grabă. Javier constată, enervat:

— Nici nu merită osteneala să mănânci aşa.

— Ba merită. Nu ni s-ar putea întâmpla nimic mai rău decât ca unul dintre noi să-şi piardă forţele. Eşti peste măsură de inteligent: pun rămăşag că, foarte curând, ai să prinzi gustul acestor mese dincolo de stratosferă.

Javier replică:

— Nu. Cum ţi-a venit ideea asta? Mă descumpăneşte şi mă enervează că o bună parte din mâncare prinde să zboare prin încăpere, ceea ce pare inevitabil.

Poate fiindcă nu băuse cafea, poate din pricina emoţiilor din răstimpul cât a pilotat, acum se lupta cu somnul. Margarita îşi dădu seama şi-i zise:

— Văzându-te cum ţi se închid ochii o să mă apuce şi pe mine somnul. Mai bine du-te dincolo. Habar n-ai cum te invidiez.

Şi îl dezmetici cu o sărutare.

Amărăciunea, neliniştea, neplăcerea de a se pomeni iar singur, fără nimic de făcut în încăperea aceea, îi izgoniră somnul. Almagro îşi zise: „Poate că leacul cel mai bun e cititul”.

neli r sân aceea se: „

din isca m1 Í

Străduindu-se din răsputeri, pentru ca lucrurile să nu-i scape în aer, căută în valiză *Martín Fierro*[1]. Îndată ce găsi cartea, se apucă să citească primele versuri:

Mă pornesc acum să cânt în acorduri de chitară Chinul ţi-alungă pe seară Somnul: în inimă spini.

Ca pasărea solitară cu cântul te mai alini.

Se identifică doar o clipă cu rapsodul; puţin mai târziu, admise că lui nu-i alungase somnul, din fericire, vreun chin ca nişte spini în inimă, slavă Domnului, dar se simţea copleşit de amărăciune stând aşa, singur, fără să poată face nimic ca să-şi treacă timpul, zburând la mii de metri de pământ şi fiind atât de aproape de femeia iubită... Brusc îşi reveni şi-şi învinse deprimarea. Înţelese că nimic nu-l împiedica să-şi înceapă treaba ce-i fusese încredinţată, pentru care ajunsese pe nava aceea. Se apucă deci să scrie pentru ziarul unde lucra relatarea insolitei expediţii la care lua parte.

Scrise cu satisfacţie, crezând că astfel va scăpa de temeri şi griji. Îşi începu notele cu o precizare şi cu o informaţie esenţială.

---

1 Poem epic de José Hernández care se bucură de mare popularitate în Argentina, fiind cel mai reprezentativ pentru literatura gauchesca (termen derivat de la cuvântul gaucho „crescător de vite din pampa argentiniană"). A fost publicat în 1872, cu titlul El gaucho Martín Fierro, iar în 1879 a apărut continuarea sa, La vuelta de Martín Fierro (întoarcerea lui Martin Fierro). (n. tr.)

Scrise: „Călătoria mea este cea mai ambiţioasă explorare interplanetară întreprinsă de om, iar obiectivul nostru va fi să descindem pe planeta numărul 14”. Lămuri că numărul 1 i s-a dat Pământului şi că celorlalte planete li s-a atribuit numărul corespunzător pe măsură ce au fost descoperite, în ordine cronologică.

Zilele şi nopţile treceau; el îşi dădea seama că era zi pentru că nu se putea apropia de oberliht fără să simtă dogoarea soarelui.

Câteodată curajul îl părăsea. Se întrebă: „Dacă aş fi ştiut că îmi voi petrece cea mai mare parte din timp în această încăpere îngrozitoare, singur, despărţit de Margarita, aş mai fi venit?” După o scurtă reflecţie, clătinând din cap, şopti: „N-am ce să-i fac. Cred că da”.

Şi-a notat în jurnal: „Cel mai greu e să suporţi timpul nesfârşit în care nu faci nimic. După nouă ore... după opt, dacă am mare noroc”. „Aici îmi petrec viaţa aşteptând”, îşi zise, „dar după aşteptarea asta e Margarita. Trebuie să mă consider privilegiat”. Neştiind ce să facă, deschise dulapul, care era gol, şi se apucă să cerceteze sertarele. Într-unul găsi un aparat de proiecţie, nu mai mare decât o cameră de filmat obişnuită. Căută în zadar un ecran până înţelese brusc că dreptunghiul alb de pe unul din pereţi putea servi drept ecran. Stinse lumina. Porni aparatul, ţinându-l cu amândouă mâinile, şi pe ecran apăru un film comic. Javier se bucură. Era una din comediile acelea vechi cu o cursă plină de peripeţii. Ticăloşii, într-un automobil, îi urmăresc pe cei de treabă, aflaţi în alt automobil, pe un drum de munte cu nişte serpentine nesfârşite. Pe neaşteptate, maşina celor de treabă iese de pe şosea şi rămâne nevăzută de urmăritori, abia ţinându-se înr t 4

tr-un copac, chiar deasupra prăpastiei.

Scena îl tulbură pe Javier. Se gândi că, întrucât zbura cu o navă interplanetară, nu-i prindea bine să aibă în minte imagini ca aceea. Se strădui s-o uite; îşi zise că e de rău

augur să şi-o mai amintească.

XIV

Uneori, realitatea se înverşunează parcă să ne confirme superstiţiile. Totul s-a întâmplat mai repede decât pot s-o povestesc: o explozie abia auzită, o clătinare a navei, o smucitură la picioare, deschiderea uşii înguste a încăperii, nestăvilitul, îngrozitorul salt în gol; văzu cu uşurare cum se deschide paraşuta şi cum scade viteza căderii. Abia atunci se gândi la Margarita şi o zări în depărtare, agăţată de paraşuta ei.

A putut vedea apoi că din partea de sus a navei se ivea, deschizându-se, o paraşută uriaşă. Se întrebă: „De ce-am fost noi doi proiectaţi în afara navei, dacă paraşuta asta îi asigură o coborâre lentă?” Chibzui: „Pentru că nimic nu funcţionează perfect pe lumea asta; pentru că mecanismul s-a defectat; dacă se deschidea paraşuta navei, nu mai era cazul să se deschidă şi ale noastre”.

Javier căzu cu oarecare uşurinţă pe o pajişte, în luminişul unei păduri, aproape de un lac. Se întrebă, din cale-afară de surprins: „După atâtea zile de călătorie, să fi ajuns în Palermo?[2] Să mă aflu oare în pădurea din Palermo?”

Se îndreptă spre locul unde socotea că trebuie să fie bulevardul Sarmiento şi, foarte curând, ajunse, într-adevăr, la un bulevard. Ceva, nu ştia ce anume, îl făcu să creadă că nu era bulevardul Sarmiento din Buenos Aires. Se uită spre stânga şi, nevăzând Monumentul Spaniolilor, înţelese că se afla într-un oraş necunoscut, îl cuprinse frica. Privi în jur de parcă în felul ăsta şi-ar fi putut da seama unde era şi desluşi în depărtare, ascunse oarecum printre copaci, o mulţime de fiinţe care începură să se apropie, împresurându-l.

Îşi zise, îngrozit, că nu erau oameni, ci un fel de

---

2 Cartier rezidenţial din Buenos Aires, cu vile elegante, păduri şi parcuri. (n. tr.)

păsări foarte înalte, cu pene de sus până jos. Când cercul se strânse, observă că toate aveau cioc şi că printre ele putea distinge două specii: unele erau foarte înalte, corpolente, iar celelalte păreau acum mai mici, poate din cauză că stăteau lângă cele mari. Pe scurt, toate erau mai înalte ca oamenii şi semănau destul de mult cu păsările. În jurul ciocului aveau o faţă nu tocmai diferită de a noastră, iar dedesubtul aripilor ascundeau nişte braţe scurte, prevăzute cu palme. Acoperite cum erau de pene, niciodată n-au avut nevoie, pesemne, să-şi născocească haine.

XV

L-au împresurat îndeaproape. Nu l-au lovit: poate că se fereau să-l atingă. Cu mişcări din cap şi din aripi păreau să-l îndemne să înainteze într-o anumită direcţie: se supuse, aşa încât mulţimea de păsări, făcând un mic cerc în mijlocul căruia se afla el, se îndreptă spre uşile deschise ale unui vehicul cu troleu. Când Javier pătrunse înăuntru, închiseră uşa şi, în scurtă vreme, vehiculul se puse în mişcare. După un drum ce nu dură mai mult de zece minute, se opriră, deschiseră uşile şi, gesticulând cu aripile, îi indicară să se dea jos. Se aflau în dreptul unei clădiri mari, fără ferestre şi cu portal. Înconjurându-l în continuare, tot cu mare grijă să nu-l atingă, păsările trecură de portal şi intrară împreună cu el. Înăuntru, alte păsări, cu mănuşi şi cu ciocul acoperit de un fel de legătură, l-au condus pe coridoarele luminate până au ajuns într-o cămăruţă unde era ceva aducând a divan. Cum era obosit, Almagro se trânti acolo. I se păru că păsările încuviinţau.

XVI

Se trezi cu o senzaţie de frig şi de foame. Se uită la pasărea care-l păzea şi se strădui, printr-o mimică exagerată, să redea acţiunea de a mânca. Pasărea păru să-i spună să aştepte şi plecă în mare zor.

Almagro s-a ridicat în capul oaselor, încercând să nu facă zgomot, s-a dus până la uşă. S-a chinuit s-o deschidă. N-a izbutit.

După câteva minute pasărea, s-a întors cu o tavă pe care erau trei cocoloaşe şi un pahar cu apă. „Dacă în lumea de aici există apă, o să pot supravieţui”, îşi zise şi, prin gesturi, întrebă ce să facă el cu aceste cocoloaşe; tot prin gesturi i s-a răspuns „să le mănânci”. Se conformă şi, după al doilea cocoloş, simţi că era sătul, poate chiar prea sătul. Bău cu mare plăcere apa. Dacă n-ar fi fost frig, s-ar fi socotit fericit.

Fiindcă fi ţineau sub supraveghere şi-l tratau cu bunăvoinţă, Almagro presupuse că se afla în carantină. Nu se înşela, probabil.

O pasăre înaltă şi corpolentă, cu un pântec proeminent şi ascuţit, îi aducea uneori mâncarea. Almagro înţelese de cum o văzu că era femeie, şi aproape imediat că era însărcinată, şi că, în lumea aceea, femelele erau mai înalte şi mai solide decât masculii.

Zilele treceau. Acum, o femelă fără pântece proeminent se ocupa de el, cu o grijă plină de duioşie. Îşi dădu seama că era noua lui infirmieră şi ajunse să simtă pentru ea o afecţiune ce izvora din recunoştinţă. Îşi zise că trebuia să se felicite: în restriştea lui, se putea bucura oare de un noroc mai mare decât să aibă ca infirmieră o fiinţă care îl privea cu ochi buni? Dar tocmai asta îl apăsa pe suflet. Se gândea că, dacă s-ar ivi prilejul, n-ar fi deloc anormal să se folosească de ea fără scrupule pentru a evada. Gândul acesta îl făcu să creadă că într-o zi ar putea scăpa de acolo. Curând, ideea ajunse să-l obsedeze şi, într-o bună zi, îşi luă inima-n dinţi şi-o rugă pe cea care-i purta de grijă să-l ajute să-şi atingă scopul. Ea, zâmbitoare, îl privi şi-i spuse, sau păru că-i spune, să numere cele cinci degete de la o mână şi două de la cealaltă. Raţionând mai repede ca de obicei, Almagro îşi socoti zilele de captivitate:

erau treizeci şi trei, aşa că lipseau şapte până la patruzeci, câte avea carantina. Probabil că femeia îi spunea că nu merita să rişte când îi mai lipsea atât de puţin până să fie liber. În felul acesta se încredinţă că izolarea lui era o carantină.

4

XVII

De bună seamă, nu voia să fugă doar pentru că era închis acolo; n-avea să se liniştească până când n-o va găsi pe Margarita. Preferă să creadă că şi ea stătea în carantină şi că nu putea umbla pe străzile oraşului necunoscut în care se aflau, bănuind că primejdiile pândeau la tot pasul.

Întrucât acum socotea zilele, în cea de a patruzecea se trezi dis-de-dimineaţă din pricina aşteptării înfrigurate. Străduindu-se să-şi ţină firea, îşi spuse, dus pe gânduri: „Să vedem ce se întâmplă”. Se întâmplă cam ceea ce-i spusese femeia. Plin de speranţă, observă că păsările care se ocupau de el nu mai aveau nici mănuşi, nici ciocul acoperit; nu se mai fereau să-l atingă, mai cu seamă femeia. La un moment dat, când el stătea în picioare, în mijlocul camerei, îl luă de mâini, îl strânse la pieptul ei, îl sărută, iar el simţi şi că gura îi era năpădită de salivă, şi că saliva lui era sorbită. Au stat aşa (lui îi era teamă să nu cadă) până când ea a atins probabil paroxismul, căci gemu în repetate rânduri, pentru a-l respinge în cele din urmă şi a se arunca pe acel soi de divan care se afla în încăpere.

Almagro o privea descumpănit, întrebându-se ce o fi însemnând actul la care participase. Oare în felul ăsta se făcea dragoste în lumea de acolo?

Femeia se ridică imediat, se uită la el cu duioşie, îl mângâie pe faţă şi plecă. Îl cuprinse o senzaţie de uşurare, urmată de căinţă; se ruşină de felul cum răsplătise dragostea femeii; dar, de fapt, nu-i prea păsa de toate astea. Gândul îi era doar la momentul în care aveau să vină

după el spre a-l duce la poartă şi a-i reda libertatea.

XVIII

Ca de obicei, îi aduseră mâncarea, dar el nu-şi pierdu speranţa. În sfârşit, către seară veniră după el. Erau două păsări pe care le mai zărise, în ziua sosirii lui: cu siguranţă medici, ocupând pesemne posturi înalte, poate directorii spitalului unde îşi petrecuse carantina. Îl conduseră pe coridoare, cu dovezi de consideraţie, spre intrarea în clădire, dar acolo o luară în altă direcţie, străbătând o galerie mare, până ajunseră într-o sală cu temperatura foarte scăzută, unde se aflau o mulţime de fotolii, unele ocupate de spectatori, în fund era scena, încadrată de o cortină roşie strânsă pe cele două laturi, iar în centrul ei o masă, câteva scaune, nişte sticle şi pahare. Trei păsări care, după aspect, aparţineau probabil sexului feminin, se iviră de pe una din laturile scenei, îl salutară ceremonios pe Javier şi începură să-l dezbrace. Cu toată rezistenţa opusă de el, în doar câteva minute se pomeni gol în faţa publicului. Două păsări îi ţineau braţele în vreme ce alta, cu o baghetă ce părea a fi un fascicul de lumină roşie, indica spectatorilor amănuntele trupului său. Şedinţa a durat mult. Fără să ia seama că el putea fi o ciudăţenie pentru locuitorii unor lumi diferite de a noastră, s-a simţit umilit. Pe deasupra, îi era frig şi se tot întreba, extrem de îngrijorat: „N-o să răcesc oare?”

Seara, se trânti în pat, frânt de oboseală, de parcă ar fi avut o zi din cale-afară de agitată. Adormi îndată şi avu parte de adevărate coşmaruri.

Când s-a trezit s-a întrebat dacă la un moment dat în ziua aceea avea să-şi recâştige libertatea. Toată dimineaţa a aşteptat în zadar un semn favorabil. Nu putea respira în voie, îşi simţea nasul înfundat.

Semnul, sau ceea ce pot eu considera a fi un semn, sosi în cele din urmă. Îi serviră un prânz generos. După un ceas, aceleaşi păsări care, cu o zi înainte, îl conduseseră în

sala de festivităţi, îl însoţiră acum până în holul de la intrare; acolo îşi scoaseră braţele scurte de sub aripi şi îi strânseră amândouă mâinile. Apoi deschiseră poarta grea de fier, cu geamuri, şi îl lăsară în libertate.

XIX

Preţ de o clipă se socoti fericit; apoi înţelese că era disperat. Hoinări fără ţintă prin oraşul acela necunoscut, ridicat la poalele unui munte care-i amintea de Căpăţâna de Zahăr[3] din Río de Janeiro. Câţiva trecători îl priveau cu coada ochiului; de fapt, toţi se uitau la el.

Pe înserat, găsi pădurea unde cu zile în urmă căzuse cu paraşuta. „Sunt salvat”, se gândi jubilând. Intră într-un pavilion şi se trânti pe jos; cu braţele încrucişate, pentru a se apăra de frig, izbuti să adoarmă.

Se trezi când se luminase de-a binelea. Tremurând, se întrebă dacă-l deşteptase frigul sau foamea. Se sculă şi, cum nu era niciun paznic în jur, ieşi din pavilion. Paşii îl purtară spre o bancă de lemn, vopsită în verde, ce se afla în faţa a ceva ce putea trece drept brutărie. Almagro se lăsă să cadă pe bancă şi văzu cum un muncitor scotea un coş înalt, prevăzut cu roţi, plin cu un fel de pâini, unele rotunde, altele alungite, care mai de care mai îmbietoare. Când muncitorul se întoarse la brutărie, Almagro îşi zise: „Acum ori niciodată”, traversă strada şi înşfăcă o pâine rotundă. Chiar în clipa aceea, o pasăre ce părea aproape la fel de înaltă ca femelele din lumea de acolo, poate pentru că avea un palton foarte strâmt şi lung, îl prinse zdravăn de braţe. Câţiva curioşi făcură roată în jurul lui şi, în scurtă vreme, apăru nu se ştie de unde un vehicul albastru ca paltonul celei care-l înhăţase. Îl băgară înăuntru.

Într-un birou, nişte funcţionari au tot încercat să-l interogheze, dar n-au reuşit să se facă înţeleşi, şi nici n-au priceput nimic din ce spunea el. Îl duseră atunci, în alt vehicul albastru, la o clădire ce părea un sanatoriu,

3 Päo de Açùcar, munte denumit astfel datorită formei lui. (n. ed.)

aproape la fel cu cea unde-şi petrecuse carantina; se dovedi a fi o închisoare. Îl băgară într-un apartament cu o cameră de zi, două dormitoare şi o sală de baie. Mai stătea cineva acolo.

XX

Să precizăm mai întâi că cel care ocupa apartamentul a fost primul roşcovan văzut de Almagro printre toţi oamenii sau păsările care locuiau în oraşul acela. Au fost nevoiţi să petreacă împreună mult timp şi, din primul moment, roşcovanul încercă să-şi însuşească măcar câteva cuvinte spaniole. Procedeul era simplu. Arăta o băncuţă şi-l privea întrebător pe Javier; acesta spunea „băncuţă”; roşcovanul încerca să repete cuvântul, apoi scria nişte litere care, citite cu voce tare de către el, reproduceau cu aproximaţie sunetele cuvântului *băncuţă*.

Prin acelaşi sistem şi cu o răbdare extraordinară, roşcovanul încercă să-l înveţe pe Javier rudimente ale limbii lui.

De la bun început, roşcovanul se arătase prietenos şi comunicativ. Almagro era neîncrezător. La un moment dat se întrebă: „N-o fi vrând să scoată de la mine ceva care să mă compromită?” Reacţionă pe dată: „Ce secrete compromiţătoare pot avea eu? Trebuie să fiu tare speriat ca să-mi treacă prin minte una ca asta”.

Cu timpul, află că roşcovanul se numea Grum, că era închis din motive politice şi că-i detesta pe actualii guvernanţi. Grum ţinu să-l încredinţeze:

— Sunt nişte ticăloşi. Dacă le ajunge la urechi că suntem prieteni, te vor urmări fără milă.

Almagro rămase pe gânduri. Se întrebă dacă ar fi în stare să se comporte aşa cum trebuie spre a supravieţui într-o altă lume, fără să-i înţeleagă normele de conduită. În multe aspecte erau cele din oricare ţară occidentală; în altele, erau diferite.

Era sigur de un lucru: că Grum era un om

cumsecade. Curând află că în lumea de acolo trecea drept o pasăre influentă şi bună la suflet, cu toate că făcea parte dintr-un partid de opoziţie. Într-adevăr, nu se mărgini să-l scoată pe Almagro din închisoare, ci îl şi luă la el acasă. Având asigurate casa şi masa, acesta îşi recăpătă starea de spirit optimistă. În unele momente, ajunse să se considere fericit. Cu puţină strădanie, avea s-o găsească pe Margarita.

În vreme ce luau micul dejun – alimentele erau ciudate şi gustoase –, Almagro îi spuse prietenului:

— Acum trebuie s-o caut pe Margarita.

— Trebuie s-o căutăm, replică Grum, stând într-un picior, ca o barză. Ca să putem începe, n-ai vreun portret al Margaritei? Ar fi bine să fie destul de fidel…

— Doar asta, spuse Almagro, scoţând din buzunar o fotografie de mărimea unei ilustrate.

Grum se minună. Nu văzuse probabil în viaţa lui o fotografie. Almagro adăugă:

— Să nu mi-o pierzi…

— Vom face rost de un desenator bun, să facă mai multe copii. Vom pune peste tot afişe pe care vom scrie: *Este căutată*. Sub portretul ei vom preciza: *Se oferă recompensă pentru orice informaţie* şi vom da adresa de aici.

— Mi se pare o idee bună. Îţi sunt recunoscător, dar…

— Crezi că nu-i de-ajuns. Aşa-i. Voi vorbi cu cineva de la poliţie. Au acolo mijloace care nu-s la îndemâna unei persoane obişnuite…

În acele zile, cu speranţa de a o întâlni pe Margarita, Almagro cutreieră oraşul acela mare în lung şi-n lat. Locuitorii îl priveau miraţi. Unii, dispuşi să-l ajute (cei din partidul lui Grum); alţii, vădit duşmănoşi. Când se lăsa noaptea, se întorcea acasă la Grum obosit, abătut, răzbit de frig. Însă timpul trecea şi, cu toate că o căutau cu

înverşunare, Margarita nu era de găsit.

Grum era îngrijorat. Dispariţia Margaritei afecta starea de spirit a lui Almagro. Pe înnoptat, îşi aştepta prietenul cu mâncăruri savuroase, dar acesta nu lua decât o îmbucătură sau două. După masă.

Almagro fie întreba ce-ar mai putea face ca s-o găsească pe Margarita, fie nu scotea o vorbă, până se iveau zorile şi amândoi se duceau să se culce. Cam pe la şapte sau puţin mai înainte, Grum îl auzea pe Javier în bucătărie, agitându-se să pregătească micul dejun, însă, înnebunit să plece iar în căutarea Margaritei, îl lăsa mai întotdeauna neatins. Pentru a pune capăt acelei rutine nesănătoase şi, de asemenea, pentru ca prietenii lui să-l cunoască, Grum reuşi într-o seară să-l ducă pe Javier la un aşezământ care, pe planeta noastră, s-ar numi Clubul Scriitorilor. Era un club tradiţional, social şi sportiv, la care veneau scriitori de ambele sexe. La rândul lui, Grum voia să le vorbească despre Margarita pentru ca, în caz că ar întâlni-o întâmplător, să o reţină până când el sau Almagro vor veni după ea.

Aşezaţi în fotoliile comode din bibliotecă, aveau o discuţie amicală cu nişte membri ai clubului. Grum începu să le spună de Margarita, de dispariţia ei şi de planurile lor de a o găsi. Almagro asculta cu înfrigurare, când deodată o membră care trecea pe acolo (el a ştiut că aparţinea sexului feminin judecând după mărime şi fiindcă în dreptul pântecelui avea un fel de marsupiu) îi făcu semn cu arătătorul să se apropie. După un moment de ezitare, o ascultă. Urmă îndată o scenă complicată. Femeia îl luă de mână şi, încercând să-i dea o sărutare uşoară pe buze, reuşi doar să-i repeadă o lovitură cu capul, ameţindu-l pe loc. Ceilalţi priveau fără să scoată o vorbă, descumpăniţi şi cu o expresie dezaprobatoare; câţiva dintre ei se retraseră. Javier se întoarse la locul lui. Cineva zise supărat:

— Cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

XXI

Când au rămas singuri, Javier îl întrebă pe Grum ce se întâmplase. Acesta îi răspunse:

— Nu-ţi face probleme.

Javier insistă, repetând întrebarea. Grum îi explică:

— N-ai nicio vină. S-au simţit ofensaţi văzând cum nebuna aia te lua de mână aşa.

— Şi ce-i rău în asta?

— Poate că nimic, dar actul de dragoste constă în a te ţine de mână şi a te săruta. Nu sunt lucruri care se fac în public. Te-ai săturat de viaţa de la club?

— Cam aşa ceva, de ce mă întrebi?

— Fiindcă mă gândeam să-ţi propun să mergem diseară să cinăm la un club… La un club cu lume mai puţin complicată.

— Mergem unde vrei tu…

— Dacă mă însoţeşti la clubul ăsta, o să-ţi prezint echipa mea.

Grum îl lămuri că era proprietar (în urma unei licitaţii publice) al unei echipe de douăzeci de jucători, cincisprezece pe teren şi cinci de rezervă, care participa la campionate şi turnee, practicând sportul cel mai popular din ţara lor. Din explicaţia prietenului său, Almagro deduse că sportul respectiv era un soi de rugbi. Grum a adăugat, în încheiere:

— Dacă echipa ta câştigă campionatul anual, îţi asiguri o vreme situaţia politică.

Aşa s-a şi întâmplat. În seara aceea cei doi au luat masa la restaurantul unui club sportiv foarte zgomotos, cu douăzeci de urşi bruni cu chip de pasăre (cuvintele astea încearcă să redea cu fidelitate descrierea membrilor echipei pe care o cumpărase Grum). Conversaţia n-a fost prea însufleţită.

A doua zi, aproape că nici nu s-au văzut. Grum s-a ocupat cu râvnă de treburile sale, pe care în ultima vreme

le cam neglijase; Javier a tot cutreierat străzile, în căutarea Margaritei, până s-a simţit frânt de oboseală. Seara au mâncat împreună. La un moment dat, Javier îl întrebă:

— Ce se întâmplă? Te văd îngrijorat.

— Nu, n-am nimic. Totul e neschimbat.

— Eşti sigur? Mă întreb dacă n-ai aflat cumva că Margarita a păţit ceva rău şi nu ştii cum să-mi spui.

— Ca să nu te mai gândeşti la ceva atât de groaznic, îţi spun că cineva răuvoitor a povestit scena de aseară de la club…

— Ce scenă?

— Cu femeia care te-a luat de mână.

— Nu cred că asta are vreo importanţă.

— Eu aş zice că e destul de grav. În urma acestei scene, umblă vorba că eşti un corupător sexual. Sper că totul va fi dat uitării. Dar mai e ceva. Cei de la Centrul Naţionalist din oraş sunt îngrijoraţi de prezenţa voastră aici, pe planetă, şi, dacă n-o părăsiţi cât mai degrabă, au pus la cale tot felul de planuri să vă oblige să plecaţi, sau poate să vă facă ceva şi mai rău. Din fericire, cunosc un băiat care mi-a fost elev şi acum e membru al Centrului. Mă ţine la curent cu tot ce se discută acolo şi chiar şi cu ce se urzeşte. Cred că regretă că are de-a face cu oameni de teapa lor.

XXII.

A doua zi dimineaţă plecă iar să străbată în lung şi-n lat oraşul, în căutarea Margaritei. La amiază ocupă, exact ca de obicei, unul din scaunele cu măsuţe de la restaurantul-cafenea din pasaj, cu nume de neînţeles pentru el. Îl servi chiar patronul, pentru că la ora aceea personalul mânca de prânz. Almagro ceru o cafea şi nişte sandviciuri. Comentă, într-o doară:

— De bună seamă, cred că nu beţi cafea în această parte a planetei, cât despre sandviciuri, cu mândrie

patriotică vă asigur că există numai în ţara mea.

— Avem şi aici aşa ceva, spuse patronul. În schimb, în legătură cu cafeaua vă mărturisesc că n-am nici cea mai mică idee.

Almagro explică:

— E o infuzie neagră care se bea îndeobşte după mâncare. Înţelegeţi?

— Perfect. O să vă aduc ceva asemănător, deşi nu de culoare neagră, ci verde.

Patronul intră în local. După ce se ocupă de clienţii de la tejghea, îi aduse lui Almagro băutura.

Ciudat, licoarea verde era infuzie de *mate*[4] sau ceva asemănător.

În scurtă vreme, se pregăti să achite nota. Omul luă banii şi rămase o clipă cu ochii ţintă la el, fără să scoată un cuvânt.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, domnule. Prin spusele dumneavoastră sau prin felul în care mi-aţi vorbit, mi-aţi devenit simpatic. Ştiţi? Tocmai am aflat, cu totul întâmplător, ceva care vă poate interesa. Un muşteriu care a băut mai mult decât se cuvine i-a spus altuia unde se află persoana pe care o căutaţi. Este ţinută în captivitate acolo sus, pe culmea muntelui.

Omul arătă spre muntele care semăna cu Căpăţâna de Zahăr.

Când auzi asta, emoţia care-l copleşi pe Javier a fost atât de vie că i s-au împăienjenit ochii. Venindu-şi în fire îi spuse:

— Mulţumesc, prietene, mulţumesc din suflet şi la revedere. O pornesc chiar acum într-acolo.

— Sus la munte? Nu vă duceţi singur. Ar fi imprudent.

---

4 Varietate de ceai din America Latină, foarte popular în Argentina, preparat din planta cu acelaşi nume (IIex paraguayensis). (n. tr)

Almagro se gândi că până seara n-avea să-l vadă pe Grum şi că va fi desigur nevoit să aştepte până mâine. Zise, hotărât:

— Plec chiar acum. Spuneţi-mi dacă e vreun drum până în vârful muntelui.

— Astăzi fiind sâmbătă, închid localul la ora unu. Dacă vreţi, închid puţin mai devreme şi vă însoţesc…

XXIII.

Almagro n-a avut cum să refuze surprinzătoarea ofertă. În vreme ce patronul se pregătea de plecare, şi-a zis mai întâi: „Azi am mare noroc”, apoi: „Oare pasărea asta n-o fi unul dintre naţionaliştii de aici şi îmi întinde o cursă?”

Urcatul pe munte a durat mai mult decât bănuise şi, la răstimpuri, ameţeala îl obliga să închidă ochii. Amândoi au obosit. A survenit şi un episod îngrozitor. Într-un loc unde cărarea se îngusta, Almagro a făcut un pas greşit şi, dacă patronul, care se prinsese cu mâna stângă de o bucată de stâncă, nu l-ar fi ţinut cu dreapta, ar fi căzut poate în prăpastie, întâmplarea aceasta a făcut să-i dispară cu desăvârşire neîncrederea.

Pe culme se afla o clădire dreptunghiulară, foarte joasă, de culoarea nisipului, cu orificii în chip de uşi şi ferestre, începuseră să se îndrepte într-acolo când, deodată, trei sau patru păsări cu penele răvăşite se repeziră şi-l înconjurară pe Almagro; dădu să se împotrivească, dar din spate cineva îi imobiliză braţele. Se întoarse repede: era chiar patronul, care-i spuse în chip de explicaţie:

— Iertaţi-mă! Dacă n-aţi fi fost o pasăre din cealaltă lume, nu v-aş fi dat pe mâna lor – şi, adresându-se ticăloşilor care ieşiseră din clădirea de culoarea nisipului, adăugă: Sper ca bărbatul să nu vă scape cum s-a întâmplat cu femeia.

Una dintre păsările cu penele răvăşite răspunse:

— N-aveţi nicio grijă. Ar trebui să vină o armată ca să-l scoată de aici.

Îl închiseră într-o încăpere fără ferestre. Podeaua, pereţii, tavanul, toate erau de piatră. Nu se vedea nimic care să semene cu un pat, cu un scaun, cu o masă.

Faptul că Margarita scăpase de acolo îi insufla o scânteie de speranţă. Îşi zise: „Margarita e mai isteaţă decât mine. Şi, pe de altă parte, temnicerii mei vor fi cu ochii în patru ca să nu fug şi eu”.

Îşi petrecu ziua stând într-un colţ al încăperii, iar noaptea, când se culcă pe jos, ceafa lui nu se împăcă prea bine cu asprimea îngheţată a pietrei. A doua zi, se trezi convins că nu închisese ochii nici măcar o clipă; îşi aminti totuşi un vis înfiorător: o întreba pe Margarita cum de reuşise să fugă; abia stăpânindu-şi râsul, ea îi răspundea: „Nu cred că o să le faci şi tu plăcerea asta”.

XXIV

În ziua următoare – şi, de atunci, în toate celelalte – l-au scos dis-de-dimineaţă ca să muncească două ceasuri într-o grădină de zarzavat din spatele clădirii, şi încă o dată pe înserat, ca să ia masa cu ei.

Cocoloaşele pe care i le serveau erau de o calitate mai proastă decât cele de la sanatoriul unde stătuse în carantină şi, probabil, vechi. Temnicerii le mâncau însă cu lăcomie, fără să scoată o vorbă.

Almagro a povestit mai târziu că, în timp ce stăteau la masă pentru a opta sau a noua oară, cineva a crezut că aude un zgomot suspect. A cerut printr-un gest să se facă linişte. Pe dată, temnicerii rămaseră încremeniţi, ascultând, iar apoi îşi împinseră cu toţii scaunele, se ridicară şi ieşiră buluc. Mai întâi Almagro şovăi, dar în curând curiozitatea îi insuflă curajul de a da fuga până la poartă să se uite afară. Tulburat, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, văzu cum vreo douăzeci de păsări care păreau mai tinere şi aproape la fel de fioroase ca

temnicerii îi loveau pe aceştia cu bâtele. Pe neaşteptate răsună o împuşcătură. Îl văzu pe Grum ţinând în mâna ridicată un revolver, în timp ce mai mulţi temniceri, jeluindu-se şi târându-se pe jos, îl implorau să le cruţe viaţa.

XXV

— M-ai salvat! îi spuse Javier şi-l îmbrăţişă.

— Am făcut ce era de datoria mea, graţie acestor tineri, răspunse Grum.

Mişcat, Javier le strânse mâna tuturor celor din echipă.

Coborâră de pe munte atât de veseli şi fără nicio grijă încât Javier alunecă nu doar o dată, destul de periculos.

În noaptea aceea, în pat, în camera lui, acasă la Grum, a putut savura clipă de clipă odihna şi sentimentul de siguranţă, însă gândul că Margarita era singură, pândită implacabil de primejdii, îl chinuia fără răgaz. Răpus de oboseală, adormea la răstimpuri. Vise chinuitoare în care ea îi tot apărea îl deşteptau mereu; adormea din nou, istovit, însă imaginea iubitei maltratate îl trezea iar. Astfel îşi petrecu noaptea.

A luat micul dejun împreună cu Grum. La ora nouă s-au despărţit. Javier hoinări prin oraş, cu speranţa s-o întâlnească pe Margarita. Grum plecă la treburile lui obişnuite, atent şi el, ca întotdeauna, să vadă dacă nu cumva o zăreşte în vreun loc.

Almagro îşi dădu seama că locuitorii nu numai că-l priveau, ci şi comentau ceva între ei. Cam pe la unsprezece i se făcu foame, intră într-un bar şi ceru un sandvici cu brânză, de parcă s-ar fi aflat la Buenos Aires. Chelnerul care veni să-i ia comanda refuză să i-l aducă şi-i spuse:

— Mai bine plecaţi, înainte să fiţi dat afară.

Către seară, ajunse acasă la Grum, fără să-şi piardă

speranţa că acesta ar fi întâlnit-o pe Margarita sau, cel puţin, ar fi aflat vreo veste îmbucurătoare despre ea.

XXVI

Pe când îşi lua fără tragere de inimă micul dejun, îi spuse lui Grum:

— Înfăţişarea Margaritei, ca şi a mea bineînţeles, trebuie să pară foarte extravagantă fiinţelor de aici. Nu-i de necrezut că nimeni n-a văzut-o?

Stând într-un picior, Grum îi răspunse, clătinând din cap:

— Aşa-i, dar se prea poate s-o fi văzut mulţi. Asta mă face să-ţi mărturisesc ceva ce nu-mi dă pace. Cred că printre naţionalişti sunt unii care vă detestă. Faptul că am reuşit să reprimăm cu succes atentatele pe care le-au pus la cale ñ umileşte şi le exacerbează xenofobia.

— Ai dreptate, desigur, răspunse Javier. Trebuie s-o găsim pe Margarita înainte de a se întâmpla ceva grav…

— Te poţi bizui pe mine, zise Grum, dar nu ştiu până când mă vor respecta şi-mi vor îngădui să te apăr. Animozitatea lor sporeşte… Am cerut unui grup de ingineri, prieteni de-ai mei, să repare vehiculul vostru spaţial pentru ca, în caz de urgenţă, să poţi pleca spre Pământ. Bine-ar fi s-o putem aştepta şi pe Margarita!

XXVII

Ca în toate nopţile din ultima vreme, a dormit prost; n-a izbutit să închidă ochii până în zori. Ca să-l trezească, Grum a fost nevoit să-l zgâlţâie. Javier auzi ca prin vis că îi spunea:

— Avem noutăţi!

Odată treaz, îl întrebă:

— Ce noutăţi?

— Scoală-te, îi răspunse Grum. Vreau să le vezi cu ochii tăi.

Îl duse la fereastră. Într-un prim moment nu observă nimic ciudat, dar mai apoi descoperi că după fiecare copac

de pe trotuarul din faţă se ascundea o pasăre. Grum îl întrebă:

— Ce mai zici acum?

Uluit, clătină din cap şi răspunse:

— Îţi mărturisesc că nu-mi vine să cred ce văd.

— Te-am prevenit, dar nu m-ai luat în seamă.

Privindu-l ţintă, Javier îi zise:

— În tot cazul, vreau să ştii că nu plec până n-o găsesc pe Margarita.

Grum îi răspunse cu amărăciune:

— Mi-e teamă că situaţia devine imposibilă... O să vedem. Voi încerca să vorbesc cu ei. O să fac tot ce pot.

Fiindcă nu numai Grum, ci şi evenimentele îl obligau să plece, se zăpăci şi-i spuse:

— Dacă prezenţa mea la tine îţi pricinuieşte neplăceri, o să reuşesc cumva să-mi găsesc alt adăpost.

Îndurerat, Grum îi spuse:

— Eşti nedrept şi ştii asta... Totuşi, îmi permit să-ţi dau un sfat. Deocamdată, până nu se schimbă situaţia, nu mai ieşi din casă. Nici eu n-aş ieşi dacă n-aş fi nevoit.

Starea de spirit a lui Javier era oarecum absurdă. Îi părea rău că nu putuse fi de aceeaşi părere cu Grum şi se simţea iritat că era nevoit să-i urmeze sfatul. Ar fi fost o nebunie să plece atâta vreme cât toate păsările alea stăteau la pândă.

Dar principalul motiv al supărării şi tristeţii sale era că trebuia să amâne căutarea Margaritei.

Disperat, recurse la tactici ce ţineau de superstiţii. Îşi zise că, dacă voia ca păsările să plece, nu trebuia să le spioneze, nici măcar să se gândească la ele. Poate că, dacă proceda în felul ăsta, în scurtă vreme, când se va uita pe fereastră, vor fi şi dispărut.

Nu găsea la ce să se gândească. Prietenia cu Grum era un subiect plăcut. Nu le fusese uşor să se tutuiască. Destul de mult timp au făcut-o sporadic, revenind fără voia

lor la adresarea cu dumneavoastră; însă, în cele din urmă, pentru amândoi a fost mai la îndemână să-şi spună tu, poate din pricina tuturor celor întâmplate; chiar şi divergenţa de păreri iscată de insistenţa lui Grum, care-l tot sfătuia să plece, le întărise prietenia.

Pe înserat, Grum s-a întors acasă cu doi prieteni pe care i-a prezentat lui Javier. Erau inginerii care puseseră la punct vehiculul interplanetar. Unul dintre ei spuse:

— Credem că ingineria trebuie să fie foarte avansată pe planeta dumneavoastră pentru a construi ian vehicul ca acesta. N-a suferit prea multe avarii şi acum e gata pregătit să vă puteţi întoarce pe Pământ.

Almagro îşi zise: „Dacă Grum e încăpăţânat, nici eu nu-s mai prejos. N-o să mă duc nicăieri fără Margarita”.

Când inginerii plecară, Grum comentă:

— Pe cuvânt că m-am bucurat să-i am pe prietenii ăştia doi care să mă însoţească acasă. De câte ori mă întorc singur, mă întreb: mă vor lăsa oare să intru sau mă vor ataca?

XXVIII

Pe când se întâmplau toate acestea, Margarita era prizonieră. Cât stătuse închisă în clădirea galbenă de pe creştetul muntelui ce seamănă cu Căpăţâna de Zahăr, unul dintre temniceri, pe nume Mum, se îndrăgostise de ea. Margarita nu i-a dat niciodată speranţe; pasărea însă îi tot spunea:

— Mai devreme sau mai târziu, ai să fii a mea.

N-a trecut mult până şi-au dat seama ceilalţi temniceri şi fiecare a devenit rivalul tuturor. Certurile cumplite nu mai conteneau, până în ziua în care Mum, ca să nu i-o ia cineva înainte, a fugit cu Margarita.

Pasărea era atât de mândră de ceea ce făcuse, încât un timp s-a purtat bine cu ea şi nu i-a impus nimic.

Stăteau în locuinţa unui frate al lui Mum, aflată într-un cartier al oraşului asemănător cu Palermo, din Buenos

Aires.

Viaţa lor era monotonă, cu zile în care se uitau cum trec trenurile şi nopţi de încordare tot mai intensă, când femeia lipsită de apărare respingea încercările stângace ale bărbatului. Înspăimântată, Margarita înţelese că lucrurile nu puteau continua aşa. Într-o după-amiază, când stăteau amândoi în faţa căii ferate, Margarita văzu apropiindu-se unul din trenurile acelea înalte care circulau pe acolo şi, cu riscul vieţii, se repezi peste şine chiar în clipa în care trenul era gata să treacă. Era un tren lung, cu multe vagoane şi, înainte ca Mum s-o poată urmări, ea fugi în pădure, dădu peste pavilionul unde, cu multe zile în urmă, se adăpostise Javier, şi intră acolo.

După câteva ceasuri, chiar în momentul în care, privind în jur, se pregătea să iasă din ascunzătoare, de după nişte tufe se ivi o pasăre foarte înaltă, îmbrăcată cu un palton albastru, strâmt şi lung. A apucat-o de braţe şi, arătând spre pavilion, a întrebat-o ceva, dar Margarita n-a putut să dea un răspuns. Atunci, cuprinsă de furie, pasărea i-a pus cătuşe şi a dus-o la o închisoare ce semăna destul de bine cu spitalul unde stătuse în carantină.

Margarita a aflat că cineva, un locuitor din ţara aceea, acuzase autorităţile închisorii că privau de libertate o fiinţă de sex feminin care nu comisese nicio infracţiune. Câţiva temniceri şi deţinuţi au pus-o la curent cu situaţia şi i-au urat să-şi recapete cât mai curând libertatea.

Într-adevăr, n-au trecut decât câteva zile şi doi indivizi veniră s-o conducă până la poarta mare a închisorii, întredeschizând-o pentru ca Margarita să poată ieşi. O aştepta fostul ei temnicer de pe culmea muntelui ce semăna cu Căpăţâna de Zahăr.

De bună seamă, el era încredinţat că Margarita avea să-şi exprime recunoştinţa. Cum ea păru îngrozită, tipul se înfurie. O apucă de un braţ şi o duse trăgând-o până acasă la el. Acolo, oarecum calm, îi spuse:

— Îţi dau posibilitatea să alegi. Ori ai să fii a mea şi ai să trăieşti în lux, înconjurată de respect, ori ai să trăieşti încuiată într-o cămăruţă, o adevărată celulă, unde ai să mănânci ce-o să-ţi aruncăm din când în când şi ai să dormi pe jos.

XXX

Trecu un timp. Într-o zi, o femeie îngrozitoare se înfiinţă în cămăruţă şi-i zise:

— Te urăsc de moarte. Eu eram favorita până să apari tu aici. Te urăsc pentru că nu ştiu cum m-aş putea răzbuna pentru tot răul pe care mi l-ai făcut, dar, fiindcă sunt inteligentă, ca să scap de tine o să-ţi dăruiesc ce-ţi doreşti mai mult: libertatea. Vino chiar acum cu mine. Aşa cum ţi-am descuiat uşa cămăruţei în care stai, îţi voi deschide şi poarta. Îmi rămâne o mare consolare: odată afară, n-or să te lase în viaţă multă vreme. Neamul nostru s-a deşteptat şi vă detestă pe amândoi; nici prietenul tău, chiar dacă se află sub protecţia unui trădător, n-o să poată supravieţui.

XXXI

Prietenii lui Grum au aflat că poliţia o căuta pe Margarita. Grum îi dădu de veste lui Javier, iar acesta îi spuse că o porneşte îndată în căutarea ei. Adăugă:

— Cred că înţelegi că n-o să stau cu mâinile-n sân în vreme ce Margarita rătăceşte într-un oraş plin de primejdii.

— Ar fi sinucidere curată să pleci acum în căutarea ei, susţinu Grum. Te vor prinde imediat. Mi-e teamă că în mâinile lor n-ai să supravieţuieşti prea mult.

Javier o ţinea însă morţiş. Îngrijorat, Grum îi zise:

— Dă-mi voie s-o caut eu. Şansele să o găsesc sunt mai mari. Cunosc oraşul şi pe cei de aici. Când o să-i întreb dacă au văzut-o, e posibil să-mi spună adevărul. Am mulţi susţinători.

Javier nu i-a putut respinge argumentele. Cu ochii în

lacrimi de afecţiune şi gratitudine şi-a văzut prietenul plecând.

Nu trecuse niciun ceas, când Javier a simţit că nu mai poate îndura să stea închis în casă. S-a dus la o fereastră şi a putut vedea că nu era nimeni primprejur.

După ce a şovăit un răstimp, s-a încumetat să iasă. Pe măsură ce orele se scurgeau, nu reuşea să-şi învingă oboseala. În cele din urmă se îndreptă spre cartierul cu cinematografe, un fel de stradă la valle din oraşul acela. La un moment dat, s-a întrebat dacă era urmărit şi i-a fost de-ajuns să-şi întoarcă puţin capul spre a-şi confirma bănuiala. Ocoli rândurile de păsări ce aşteptau să intre în cinematografe şi, în sfârşit, îşi luă inima-n dinţi şi se aşeză şi el la una dintre aceste cozi. Îşi dădu seama că biletele se vindeau la un chioşc albastru, care i-a părut a fi în stil chinezesc. Îşi cumpără biletul şi, cu un oftat de uşurare, se refugie în sală.

Timpul trecea, iar el tot nu-şi revenea din starea de oboseală; se întoarse şi descoperi că o pasăre care-i tăiase drumul în urmă cu câteva minute stătea chiar în spatele lui. Ieşi din sală, ocoli rândurile succesive de păsări ce aşteptau să intre în cinematografe, pe strada care părea a fi Lavalle din oraşul acela ciudat; trecând de al treilea sau al patrulea rând a putut scăpa de urmăritor şi, din fericire, a izbutit să intre, odată cu mulţimea de păsări, într-un cinematograf care în limba celor de acolo se numea Astral. Trecând prin dreptul ghişeului îşi cumpără un bilet şi se strecură în sală.

Era un film de suspans atât de bine făcut încât, în ciuda faptului că personajele erau păsări, Almagro urmări acţiunea fascinat. La sfârşit, ridicându-se de la locul lui, l-a atins fără să vrea pe cel care ocupa fotoliul alăturat şi, când era gata să-şi ceară scuze, lumina din sală se aprinse şi-l făcu să aibă parte de cea mai fericită revelaţie: persoana din fotoliul respectiv era Margarita. Jubila de

fericire ca şi el.

Luând-o de braţ, o conduse spre casa lui Grum. Când să ajungă acolo, o pasăre tânără îi opri. Javier crezu că era unul dintre duşmanii lui Grum care înconjuraseră casa. Băiatul le spuse:

— Din vina dumneavoastră maestrul nostru, Grum, a fost omorât. Nu i-au iertat faptul că vă proteja.

Văzând că Almagro nu-şi putea stăvili plânsul, Margarita îl îmbrăţişă.

Băiatul adăugă:

— Pentru că ştiu prea bine că Grum vă îndrăgea, o să vă ajut să plecaţi. Veniţi după mine şi o să vă duc la locul unde v-am ascuns nava interplanetară.

Fericiţi să se întoarcă la Buenos Aires, au fost nevoiţi să-şi învingă amărăciunea de a sta separaţi: Margarita, în cabina de comandă, iar Almagro, în încăperea destinată pasagerilor.

Când au ajuns la Ezeiza, autorităţile i-au primit cu tot felul de atenţii, dar s-au ferit cu cea mai mare grijă să-i atingă. Le-au explicat că trebuie să aibă răbdare şi să se resemneze să fie dus fiecare la un spital, căci era nevoie să-şi petreacă acolo carantina. Apoi, nimic nu mai avea să-i împiedice să fie împreună.

Apariţii în colecţia
Cartea de pe noptieră
1 Yasushi Inoue, Puşca de vânătoare
2 Yasunari Kawabata, *Vuietul muntelui*
3 Yukio Mishima, *După banchet*
4 Yasunari Kawabata, Frumuseţe şi întristare
5 Yasunari Kawabata, *O mie de cocori*
6 Yukio Mishima, *Templul de aur*
7 Paulo Coelho, Veronika se hotărăşte să moară
8 Patrick Süskind, *Parfumul*
9 Marguerite Yourcenar, *Povestiri orientale*

10 Giovanni Arpiño, *Parfum de femeie*

11 Aleksandr Soljeniţîn, O zi din viaţa lui Ivan Denisovici

12 Mario Vargas Llosa, Mătuşa Julia şi condeierul

13 Marguerite Yourcenar, Alexis sau Tratat despre lupta zadarnică

14 Andrei Makine, Pe vremea fluviului Amur

15 Nina Berberova, *Cartea fericirii*

16 Pär Lagerkvist, *Baraba*

17 Patrick Süskind, *Porumbelul*

18 Nina Berberova, învierea lui Mozart

19 Pascal Quignard, Toate dimineţile lumii

20 Marguerite Yourcenar, *Memoriile lui Hadrian*

21 Leif Panduro, *Ferestrele*

22 Mihail Bulgakov, Maestrul şi Margareta

23 Paulo Coelho, Al cincilea munte

24 Andrei Makine, Muzica unei vieţi

25 Lev Tolstoi, Moartea lui Ivan Ilici

26 Florin Manolescu, Misterul camerei închise

27 Paulo Coelho, *Alchimistul*

28 Paulo Coelho, Diavolul şi domnişoara Prym

29 Carlos Fuentes, Instinctul lui Inez

30 Marguerite Duras, *Amantul*

31 James Joyce, Oameni din Dublin

32 Alessandro Baricco, *Novecento*

33 Péter Esterházy, O *femeie*

34 Pascal Quignard, *Terasă la Roma*

35 Paulo Coelho, La râul Piedra am şezut şi-am plâns

36 Nina Berberova, Acompaniatoarea

37 Hubert Lampo, Madona din Nedermunster

38 Pär Lagerkvist, *Piticul*

39 Nina Berberova, Trestia revoltată

40 Richard Bach, Pescăruşul Jonathan Livingston

41 Friedrich Dürrenmatt, *Pana de automobil*

42 Heinrich Böll, Onoarea pierdută a Katharinei

Blum

43 Paulo Coelho, Manualul războinicului luminii

44 Marguerite Yourcenar, *Obolul visului*

45 Friedrich Dürrenmatt, *Făgăduiala*

46 Adolfo Bioy Casares, *Invenţia lui Morel*

47 Mario Vargas Llosa, Cine l-a ucis pe Palomino Molero?

48 Daniel Keyes, Flori pentru Algemon

49 Adolfo Bioy Casares, O *păpuşă rusească*

50 Carlos Fuentes, *Diana*

51 Alain de Botton, Eseuri de îndrăgostit

52 Patrick Modiano, *Micuţa Bijou*

53 Tennessee Williams, Primăvara la Roma a doamnei Stone

54 Mario Vargas Llosa, *Elogiu mamei vitrege*

55 Carlo Frabetti, *Cartea iad*

56 William Maxwell, La revedere, pe mâine

57 Apostolos Doxiadis, Unchiul Petros şi Conjectura lui Goldbach

58 Carson McCullers, Răsfrângeri într-un ochi de aur

59 Martin Walser, *Cal în fugă*

60 Martin Page, M-am hotărât să devin prost

61 William Golding, *Zeul scorpion*

62 Torgny Lindgren, *Legende*

63 Marguerite Yourcenar, *Lovitura de graţie*

64 Robert Musil, Rătăcirile elevului Törless

65 Siegfried Lenz, Moştenirea lui Arne

66 Ludmila Ulitkaia, *Soniecika*

67 Imre Kertész, Drapelul englez

68 Karel Čapek, Cartea apocrifelor

69 Glendon Swarthout, Binecuvântaţi animalele şi copiii

70 Mihail Sebastian, *Femei*

71 Georges Bernanos, *O crimă*

72 Franz Werfel, Agapa absolvenţilor

73 Vladimir Nabokov, *Maşenka*
74 Natsume Sōseki, *Călătoria*
75 Mircea Cărtărescu, *De ce iubim femeile*
76 Michel de Ghelderode, Povestiri crepusculate
77 Bernardo Atxaga, Memoriile văcuţei Mu
78 Ludmila Ulitkaia, înmormântare vesela
79 David Foenkinos, Potenţialul erotic al soţiei mele
80 Paul Guimard, Strada Le Hâvre
81 Helmut Krausser, *Canişul divei*
82 Roger Gallois, *Pilat din Pont*
83 André Pieyres de Mandiargues, *Muzeul negru*
84 Mihail Sebastian, Fragmente dintr-un carnet găsit
85 Paul Guimard, Bunurile vieţii
86 Adolfo Bioy Casares, *Dormind la soare*
B7 Ermanno Cavazzoni, Calendarul imbecililor
88 Ludmila Ulitkaia, Minciunile femeilor
89 Martin Page, *Libelula*
90 Alan Lightman, Visele lui Einstein
91 Vladimir Nabokov, *Vrăjitorul*
92 Nina Berberova, Doamnele din Sankt-Petersburg
93 Alfredo Bryce Echenique, *Ghidul trist al Parisului*
94 Radu Albala, Femeia de la miezul nopţii
95 Rafael Sánchez Ferlosio, *Peripeţiile lui Alfanhuí*
96 Catherine Locandro, *Clara Noaptea*
97 Paul Bowles, *Sus, deasupra lumii*
98 Carlos Fuentes, *Constancia*
99 Ulrich Plenzdorf, Noile suferinţe, ale tânărului W.
100 Yasunari Kawabata, *Frumoasele adormite*
101 Camillo Boito, *Senso*
102 Juan José Saer, *Martorul*
103 Sergio Bambaren, *Delfinul*
104 David Garnett, *Femeia-vulpe*
105 Evgheni Zamiatin, *Navala apelor*
106 César Aira, *Varamo*
107 Anne Parlange, Vincent Lestréhan, *Macii*

bătrâneţii

108 Alain de Botton, Despre farmecul lucrurilor plictisitoare

109 Sergio Bambaren, Steaua. O poveste de Crăciun

110 Rainer Maria Rilke, Povestiri despre bunul Dumnezeu

111 Hjalmar Söderberg, *Doctor Clas*

112 Dinis Machado, *Ce spune Molero*

113 Pierre Boulle, Arheologul şi misterul lui Nefertiti

114 Serghei Dovlatov, R*ezervaţia* Pu*kin*

115 Evan H. Rhodes, Prinţul din Central Park

116 G.K. Chesterton, *Omul care era joi*

117 Herman Melville, *Bartleby. O povestire de pe Wall Street*

Apărut 2007 BUCUREŞTI – ROMÂNIA

Orice călătorie implică riscuri și griji de tot felul, darămite una pe o altă planetă. Un gazetar din Buenos Aires și femeia pe care o iubește se îmbarcă pe o navă cosmică. Ea de voie, el de nevoie pornesc spre descoperirea unor noi forme de viață. Și nu se știe dacă surpriza cea mare este că lumea peste care dau e prea diferită de a lor sau, dimpotrivă, că sunt cam multe asemănări cu cea de-acasă. Oare nu se întâmplă întotdeauna așa, când plecăm departe?

Sfatul criticului: Nu vă lăsați păcăliți de recuzita SF. Cartea are limpezimi de parabolă. Despre ce, rămâne să aflați.

Există cărți de care
rămâi cumva îndrăgostit:
crezi că le-ai uitat
și totuși le duci atât de tare dorul...
Sau cărți cărora le-ai presimțit miracolul,
fără să le fi cunoscut vreodată.
Cărți gata să te iubească,
adunate pentru tine
în colecția CARTEA DE PE NOPTIERĂ.

ISBN 978-973-50-1668-5

